

Sygn. akt IV Cz 261/13

POSTANOWIENIE

Dnia 15 maja 2013 r.

Sąd Okręgowy w Słupsku Wydział IV Cywilny Odwoławczy

w składzie następującym:

Przewodniczący: **SSO Andrzej Jastrzębski**

po rozpoznaniu w dniu 15 maja 2013 r. na posiedzeniu niejawnym

sprawy z wniosku G. P.

z udziałem L. M.

o ustalenie kontaktów z małoletnią

na skutek zażalenia wnioskodawczynie

od postanowienia Sądu Rejonowego w Słupsku z dnia 28 marca 2013 r. sygn. akt III Nsm 147/13

postanawia: **oddalić zażalenie.**

Sygn. akt IV Cz 261/13

UZASADNIENIE

Rozpoznający sprawę Sąd Rejonowy w Słupsku oddalił wniosek żalącej się wnioskodawczynie o zwolnienie go od kosztów sądowych – opłaty od wniosku w wysokości 40 zł, mając na uwadze okoliczność, że stabilne choć niskie dochody wnioskodawczynie nie uzasadniają w świetle art. 102 ust. 1 ustawy o kosztach sądowych w sprawach cywilnych zwolnienia jej od kosztów sądowych, w zakresie opłaty od wniosku.

Żaląca się wnioskodawczynie wskazała, że sąd I instancji błędnie uznał, że jest w stanie uiścić opłatę od wniosku, jeśli zważyć, że przy stałych wydatkach związanych z utrzymaniem mieszkania i córki się uniemożliwia poczynienie oszczędności, a co przemawia za uwzględnieniem jej zażalenia.

Rozpoznając złożone zażalenie Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Zażalenie jest bezzasadne.

Przesłanki uzasadniające zwolnienie od kosztów sądowych normuje art. 102 ust. 1 ustawy o kosztach sądowych w sprawach cywilnych z dnia 28 lipca 2005r. (Dz.U. Nr 167, poz. 1398 ze zm.) W przepisie tym ustawodawca wskazał, iż zwolnienia od kosztów sądowych może domagać się osoba fizyczna, która złożyła oświadczenie, że nie jest w stanie ich ponieść bez uszczerbku utrzymania koniecznego dla siebie i rodziny.

Zwolnienie od kosztów sądowych przysługuje zatem osobom, dla których poniesienie ich wiąże się z uszczupleniem ich majątku. Ubiegający się o pomoc powinien poczynić oszczędności we własnych wydatkach do granic zabezpieczenia koniecznych kosztów utrzymania siebie i rodziny. O zwolnienie go od tych kosztów może zwrócić się dopiero, gdyby poczynione oszczędności okazały się niewystarczające.

Pamiętać należy, że charakter procesu czy też postępowania i pozycja strony w tym procesie winna pozostawać w sferze oceny sądu, bowiem w innej sytuacji pozostaje strona, która winna niezwłocznie wytoczyć proces lub złożyć

środek zaskarżenia, gdy zwłoka w tym zakresie, jak i na skutek niepodjęcia czynności prawnych, spowodować może nieodwracalne straty jest inną niż sytuacja osoby, która nie jest przymuszana okolicznościami faktycznymi lub prawnymi do niezwłocznego wystąpienia z pozwem czy też wnioskiem.

Niewątpliwie w niniejszej sprawie sytuacja zaliczona musi być do drugiej ze wskazanych kategorii, a co nie uszło uwadze sądu I instancji. Jak słusznie zauważa w sądzie I instancji, zwolnienia od kosztów sądowych stanowi w istocie pomoc państwa (podatników) dla osób dla których poniesienie kosztów sądowych wiąże się z uszczupleniem majątku. Zatem ubiegająca się o pomoc powinien poczynić oszczędności we własnych wydatkach do granic zabezpieczenia koniecznych kosztów utrzymania siebie i rodziny i poczynione oszczędności wykazać, a dopiero gdyby poczynione w ten sposób oszczędności okazały się niewystarczające – może zwrócić się o pomoc państwa.

Ważąc zatem prawo wnioskodawczyni do inicjacji postępowania i mając na uwadze treść art. 102 ust. 1 ustawy o kosztach sądowych w sprawach cywilnych, uznać należy, że wnioskodawczyni nie przymuszona sytuacją prawną do niezwłocznego wszczęcia postępowania winna poczynić oszczędności umożliwiające jej zgromadzenie środków pozwalających na inicjację postępowania i z uwagi na powyższe, na mocy art. 385 kpc w związku z art. 397 kpc orzeczono jak w sentencji postanowienia.